

žený byl pohrůzkou skutečně ve strach uveden. »Nebezpečná pohrůžka« podle § 81 tr. zák. vyžaduje jen, by pohrůžka ublížením na těle, na svobodě, na cti nebo na majetku (§ 98 b) tr. z.) byla objektivně způsobilou vzbuditi v ohroženém důvodné obavy, zejména v tom směru, že pachatel opovězené zlo pravděpodobně ihned uskuteční (rozh. sb. n. s. čís. 2555). Že vyhrůžky obžalovaného nebyly tohoto rázu, stížnost sama netvrdí. Ostatně jest poznamenati, že policejní strážník František V., jemuž se obžalovaný podle výroku rozsudkového zprotivil též »nebezpečnou pohrůzkou, jako svědek výslovně potvrdil, že měl strach, že obžalovaný, jenž již dříve jednou po něm střílil, vyhrůžku uskuteční.

Čís. 3510.

Odvolání do výroku o podmíněčném odsouzení, jež nebylo přiznáno proto, že od odsouzení obžalovaného pro trestný čin spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných neuplynulo dosud 10 let (§ 2 zákona čís. 562/1919), jest nepřípustné.

(Rozh. ze dne 5. června 1929, Zm I 686/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 8. října 1928, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 85 a) tr. zák.; odvolání obžalované do výroku o podmíněčném odsouzení odmítl z těchto

důvodů:

Odvolání obžalované do výroku, jímž jí nebyl povolen podmíněný odklad trestu, je nepřípustné. Podmíněný odklad trestu shledal soud vyloučeným vzhledem k tomu, že obžalovaná byla odsouzena mimo jiné též pro krádež, spáchanou z pohnutek nízkých a nečestných a od výkonu trestu neuplynulo ještě 10 let. Zmatečnou stížností obžalovaná tento výrok rozsudkový nenapadá. Odvolání je nepřípustné a bylo je proto odmítnouti.

Čís. 3511.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Trestný čin podle § 14 čís. 1 zákona je dokonán již předsevzetím pobuřování, pronesením závadných výroků bez ohledu na to, jaký dojem, účinek a výsledek v posluchačstvu přivodí.

Pojem »pobuřování« nevyžaduje řeč vášnivou, opakování týchž myšlenek týmiž nebo podobnými slovy, aby posluchači byli »zpracováni« v intencích řečnickových. I zdánlivě klidnou, prostou řečí, pronesenou třeba spíše s hlediska hospodářského než politického, může býti podle úmyslu řečníka mysl posluchačů sváděna k úvahám zahroceným proti vlastnímu státu pro jeho vznik, proti jeho samostatnosti, ústavní jednotnosti nebo demokraticko-republikánské formě.